

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СЪИСАНІЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛІЙ 1868.

БРОЙ 4.

КАКЪ ДА ВЪРВАШЪ.

За да вървашъ право, искашъ да знаешъ, какъ да вървашъ, кому да вървашъ, що да вървашъ и кога да вървашъ; и още да разумявашъ че струвашъ грѣхъ ако не вървашъ, и че има да придобьешъ голѣмъ ползъ ако вървашъ.

Сега, пріятелю, земи Евангеліе-то си, та отвори на Първо-то Послание Іоанново, главъ петъ, и почни да прочиташи отъ деветый-тъ стихъ. Прочети, сега, тѣзи думи съ внимание, та да видишь да ли горѣреченны-тъ твои изисканія не сѣ тукъ ясно изложени.

«Ако приемамы свидѣтелство-то на челоуцъ-тъ, свидѣтелство-то Божіе по голѣмо е.» Да приедемъ свидѣтелство-то на иѣкого си, ще каже че вървами на това което той свидѣтелствува. И тѣй ако искамы просто едно тълкуваніе на рѣчь-тъ въръ, въръ въ Бога ще рече не само че вървами че има Богъ, но че приемамы за истинно всичко що Богъ казува. Елики челоуцъ, който въ всички-тъ си думи е право казувалъ и въ когото никога лъжъ не смы намѣрили, безъ никакво сунненіе ще хванемъ въръ на това което ни той казува.

Но на кого свидѣтелство-то е по голѣмо, или по достойно за върваніе? Разумѣва се че Божіе-то свидѣтелство, защото Богъ не може да лъже. Като е тѣй, не трѣбоваше ли да е полезно да хванемъ въръ на Бога, нежели на челоуцъ?

Слѣдувай, сега, да прочиташи, «Защото това е свидѣтелство-то Божіе, което свидѣтелствува за Сына си.» За кого е далъ Богъ свидѣтелство-то ко-

ето той нека да вървашъ? За Сына си. Добрѣ. Всичко до тукъ е ясно. Вѣра е да вървами въ онова което Богъ казува за Сына си. Това можешъ да вървашъ; трѣба да го вървашъ, но наистинжъ вървашъ ли го?

Отъ дѣ да знамъ азъ, да ли го вървамъ, или не?

Десетый-тъ стихъ ще ти каже. Прочитай. «Който върва въ Сына Божія, има свидѣтелство-то въ себе си.»

Върваніе-то въ свидѣтелство-то Божіе заради Сына му естествено води къмъ едно върваніе или упованіе на тойзи Сынъ, и съврѣменно съ това упованіе Святый Духъ Божій влѣзува въ сердце-то и предно съ приеманіе-то на истинжъ-тъ и наченва тѣй да свидѣтелствува (Вижъ Първо Пос. Іоан. гл. 5. ст. 6. Римл. 8; 16. Гал. 3; 2). А що е това свидѣтелство отъ Духа, ты можешъ само отъ опытъ да познаешъ. Ако го имашъ, то ще го познаешъ. Ако го нѣвашъ, то никои не може отъ по наврѣлъ да ти го расправи.

Прочитай, сега, послѣдни-тъ думи на тойзи десетый стихъ и ще видишь една много силна причина защо трѣбува да вървашъ, и колко трѣба да тя докара. А треперешъ поради свое-то до сега не върваніе. «Който не върва въ Бога лъжецъ го е направилъ, защото не е повѣрвалъ въ свидѣтелство-то което Богъ е свидѣтелствувалъ за Сына си.»

Не сѣ ли тѣзи страшни думи? Може бы, до тойзи часъ ты не си осѣтилъ чейнай голѣмый-тъ ти грѣхъ е че не си повѣрвалъ. Помисли сега за това. Какво правишь? Правишь Бога лъжецъ. На ви-

сокий-тъ и прѣсвѣтлый-тъ неговъ прѣ-
столя като сѣди отъ горѣ ты му правишь
тѣзи обидж, това голѣмо безчестіе, и го пра-
вишь равенъ съсъ сатанѣ, баша на лъж-
та! Сятели ся що правишь. Що правишь
и противъ себе си? Съ тойзи грѣхъ свѣр-
зувашъ у себе си и вина-тъ на всич-
кы-тъ ся други грѣхове.

Не трѣбваше ли прѣди всячко да осѣтишь
тойзи голѣмъ грѣхъ, и отъ него искрено
да ся покаешъ и да го оставишь? (Вижь
Юан. 16; 9. Първо Пос. Юан. 3; 23).

Надѣж ся че си рѣшенъ на това, и
сега ти ся моля, прочети единадесетый-
тъ стихъ. *«И това е свидѣтелство-то,
че животъ вѣченъ е далъ намъ Богъ, и
той животъ е въ Сына му. Тѣзи мно-
гоцѣнны думы сж станѣли на много хи-
ляды челоувѣцы като единъ силенъ якорь
(котвъ) за надеждѣ-тъ имъ, чрѣзъ който
ся сж държали за вѣченъ животъ, и прѣзъ
всичкы-тъ бури на тойзи лъжовенъ свѣтъ.
Дай Боже да стане тѣи и съ тебе! Гле-
дай тѣзи думы. Що е далъ Богъ? Жи-
вотъ вѣченъ. На кого е далъ това? Намъ
е далъ. Кой сж, които казва намъ? на
другы-тъ ли, а не на тебе и на мене?
Не; на насъ е далъ. (Вижь Първо Пос.
Юан. 2; 1. Първ. Кор. 15; 1—4).*

Сега земь едно перо, та загради думъ-
мъ-тъ намъ, и напиши отъ горѣ думъ-тъ
мень, или свое-то име напиши, и тогазъ
какъ ще ся чете. *«И това е свидѣтел-
ство-то, че животъ вѣченъ е далъ намъ
Богъ.»*

Има за тебе, брате, животъ вѣченъ,
готовъ и даденъ отъ Бога.

Дѣ ся найпрѣва тойзи вѣченъ животъ?
«И той животъ е въ Сына му.»

И кога ще го приемъ? ако питашъ,
единадесетый-тъ стихъ ще ти каже. Про-
чети го. *«Който има Сина-то, има жи-
вотъ: който няма Сына Божія няма
животъ.»*

Исусъ Христосъ е първый-тъ даръ
Божій, чрѣзъ когото и съ когото наедно
дава Богъ всичкы-тъ ся други даванія.
Приемь него и съ него наедно ще прие-
мешъ всячко което е въ него (Вижь
Римл. 8; 32. Юан. 5; 24.) Щомъ захва-
нешъ истинно да вѣрвашъ въ Христа, и
отъ все сърдце на него да уповаешъ,
тозъ часъ захващашъ и животъ вѣченъ.
(Първо Пос. Юан. 5; 13).

УЧЕНИЕ-ТО ОТЪ ЛИЦА-ТА НА ДѢЦА-ТА.

Полезно е да ся учи челоувѣческо-то
естество отъ лица-та на дѣца-та; да
ся прѣгледватъ слѣдствія-та на разны-тъ
начины на възпитаніе-то. Много дѣца ся
виждатъ опаки, якоглавы и грозны; нѣкои
още и наказаны; а други ся виждатъ
привлекателны, веселы и радостны, какъ-
то трѣбва да сж дѣца-та. Здраво или
болнаво естество, причина или непре-
лична діета, явно че могатъ да съдѣйстви-
ватъ много да произведатъ тѣзи различни
образы; но домашно изучваніе и найвече
примѣръ-тъ могатъ да спомогнатъ въ това
повече. Майкы-тъ не усѣщатъ че впе-
чатляватъ чувства-та си въ чада-та си.
Майка-та която е отъ навикновеніе на-
мърцена и пачумерена, не трѣбва да ча-
ка чедо-то, си да е засмѣно. Какъто
майка-та такава быѣ и чедо-то. Който сѣ
вѣтръ въ сърдце-то на дѣщеры си, трѣ-
бува да ся надѣе да види фѣртуны.
Дѣте, и гледай дали нѣма единъ много за-
смѣнъ майкѣ, която отговаря на мно-
го отъ бесчетны-тъ му питання съ нѣжностъ
и тихо усмихнуваніе, вмѣсто да го о-
пѣди, обличи и укори заради питання-
за които и причинява бескрайны доса-
денія.

Кой отъ насъ въ срѣдъ продължител-
на раздраженія бы увардилъ неж-тъ
шникъ на лице-то? и можемъ ли да
камы щото дѣца та върху тозъ прѣдметъ
да ся докарать подобръ отъ по стиръ-
тъ и учители-тъ си? Колко жалѣ о-
зи петь шесть чада на онѣзи ма-
въ каша-тъ на който не ся при-
нава другъ устроитель осѣнъ ще
то може бы на най малко-то дѣте!

Дѣте-то трѣбва да е засмѣно, тихо и
село, и когато е такава, колко е прина-
телно! Много майкы сж прѣтоварены
попеченія и скѣрби; животъ-тъ имъ е
прѣстаненъ подвигъ и борба; за туй
такава състояніе много е мячно да с-
михне нѣкой; но гнѣвъ-тъ и негодува-
то не могатъ да облегатъ товаръ-тъ.
Трѣбва да положатъ надежды-тъ си
Богъ, който ще направи всячко желанъ
на тѣхъ.

— Който побѣждава зло-то съ
спечалилъ е три побѣды изведнѣжъ.
Обѣдилъ е врагъ-тъ си, и сатанѣ и себѣ

ДѢТЕ-ТО НИ НА НЕБЕСА.

Вървани несумиѣнно че починахъ-тъ дѣца ще бждатъ вынѣги дѣца; и че между голѣмо-то домородіе на спасены-тъ твърдѣ много дѣца ще ся наѣрятъ. Тази мысль е въ насъ пълна съ веселіе. Отъ чеда-та ни един растѣтъ да станатъ мъжѣ и жени; както прѣминувають години-тъ видя се че ни лишаватъ отъ дѣтскый-тъ возрастъ на тѣзи чеда; но години-тъ немогѣтъ да ни лишатъ отъ дѣтискый возрастъ на наше-то младенче на небеса; и въ паметь-тъ ни въ ожиданіе-то ни уирило-то остава наше дѣтенце. И такакато старость-та напѣдва върхъ насъ съ толковѣ бурзинѣ, и ето онѣзи конто сѣ были нѣкогы наши дѣца, сѣ ваѣзли вече както мъжѣ и жени въ свѣтъ-тъ и ныи сны оставени сами, можемъ тогава да сѣдимъ при огнище-то си и да гледамы сѣнища сѣ отворени очи и да мыслимъ за онова врѣме по което малко-то наше остави земѣ-тъ. Така скоро щемъ и ныи сами да приближимъ до земѣ-тъ на духове-тъ: страхливы-тъ ни срѣдѣ ще тупатъ по малко когато видимъ тамъ едно дѣтенце — наше-то дѣтенце. О! нѣкогы, нито за една минуту, да не помыслишь че има нѣкое прѣставаніе въ сѣществованіе-то на младенче-то ти, че органъ-тъ на животъ-тъ му ся е разрутилъ! Нека непотече отъ око-то ти слеза скѣрбна когато видишь други дѣца да играѣтъ; тѣ блистѣѣтъ върху смущены-тъ волны на тойзи тъменъ свѣтъ, а твоо-то чадо свѣти при кристално-то езеро въ Рай Божій.

ТРИ-ТѢ ЖЕЛАНИЯ НА СИРОМАХЪ-ТѢ.

Попытахъ одного ученика, Кои сѣ три-тъ нѣща, конто най много желаешь? «Дайте ми,» рече той, книги, здравіе и тишинѣ; друго не ми трѣбва.»

Попытахъ и сребролюбца, и той отговори, «Пары, пары, пары.»

Попытахъ и просака, и той съ единъ слабъ гласъ рече, «хлѣбъ, хлѣбъ, хлѣбъ.»

Попытахъ пѣвицѣ-тъ, и той извика, «спиртливы питія, спиртливы питія, спиртливы питія.»

Попытахъ и отъ свѣтъ-тъ, и извикахъ, «Дайте ни богатство, слава и удоволствіе.»

Попытахъ най сѣтиѣ одного сиромаша Христіанина, а той ми отговори, «Всички-тъ мои исканія сѣ удовлетворяватъ въ Исуса Христа. Исканъ да ся наѣтр-

вамъ въ Христа, да съмь подобенъ на Христа, и вѣчно да прѣбждвамъ при Христа.»

Мыслилъ съмь за тойзи послѣдній-тъ отговоръ и колкото че мыслилъ, още по благоразуменъ ми ся вижда.

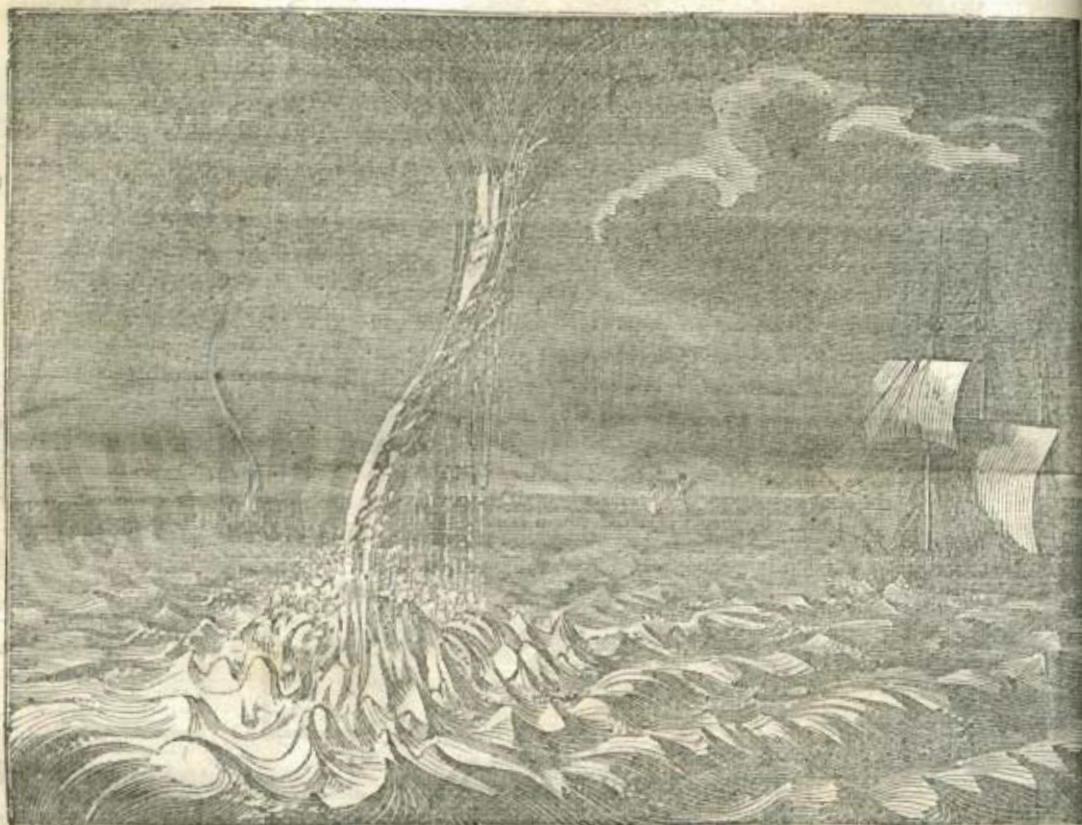
ЕДНА ЗЕЛЕНА ДОЛИНА.

За ожалваніе е да помысли нѣкой, че повечето человекѣ, и между Христіанскы-тъ народы, иждиваватъ врѣме-то си и способности-тъ си на слѣдъ прѣдметы конто не имъ даватъ никакво утѣшеніе въ врѣме-то когато смъртъ-тъ имъ приближава; и не щѣтъ да знаѣтъ за онѣзи прѣдметы, конто каго бы си докарами на умъ можехъ да исплнѣятъ и умъ-тъ и сердце-то съ миръ и съ радость. Земамы слѣдующій-тъ многопоучителенъ анекдотъ отъ единъ вѣстникъ.

«Животъ-тъ ми быде една несполюка,» рече единъ пѣтъ прѣдъ насъ единъ человекъ при унираніе: «Сѣбрахъ богатство за да го оставѣмъ на сродници-тъ си да ся каратъ помежду си подиръ смъртъ-тъ ми; и какво добро има въ тѣзи мысль която може да ми произведе веселіе и радость сега? Има само една зелена долина въ срѣдъ меланхолическѣ-тъ пустыни на многогодишній-тъ мой животъ, и това е дѣто съмь помогналъ на нѣколко сиромашки дѣца и прѣдстоявалъ съмь имъ колкото е было възможно за да станѣтъ хора. Могахъ да помнѣмъ отъ тѣхъ повече отъ дванадесеть, конто сѣ сега благопогрѣбни и честни человекѣ и на конто възъ бѣхъ който имъ помогнахъ и ги настанихъ да ся изучатъ.» Слезы-тъ течахъ по ланиты-тъ му каго говорише така, и завърнѣ ся на одръ-тъ си и тихо прѣдаде себе си въ обитія-та на смъртъ-тъ. Нѣма да забравимъ нѣкогы онѣзъ сѣниѣ; тя ся впечатѣ въ страницѣ-тъ на паметь-тъ ни тѣи щото да ся не заличи никогы. Читателю, що правишь, на кого ще гледашь съ благодареніе когато ти дойде смъртний-тъ часъ? Имашъ ли въ животъ-тъ си нѣкоякъ зеленѣ долину коѣкто каго помни паметь-та ти да ся весели? Животъ-тъ ти да ли е сполюка споредъ голѣмо-то намѣреніе за което быде ты положенъ на тойзи свѣтъ? Скоро ще лѣгнемъ на смъртний-тъ одръ, и сега е прилично да издиришь тѣзи въпросы.

дѣца-та. овѣческо-то дѣца-та; да на разны-тъ ного дѣца ся розны; нѣкои ся виждатъ достны, какъ. Здраво или или непри- сѣдѣйстви- не и найвече нѣтъ въ това дагъ че впе- чада-та ся. иновеніе на- грѣбѣ да ча- то. Каквато е то. Която сѣ держъ си, трѣ- «вѣртунъ да ного засѣбно дѣкъ много за- ари на много а съ нѣжностъ то да го от- ади пытанія-та райны досаж- продолжителны истѣ-тъ ти- емъ ли да ча- тозъ прѣдметъ, отъ по стары- ко жѣкъ онѣ- онѣзи майкѣ не ся припоз- освѣтъ щеніе- то дѣте! жѣно, тихо и ве- лко е привлека- прѣтоварены съ тѣ-тъ имъ е не- рба; за туй въ мячно да ся ус- и негодуваніе- въ товаръ-тъ имъ. дежды-тъ си на всичко желателно зло-то съ добро, и изведѣжъ; по- сатанъ и себе си.

МОРСКИ-ТЬ ВИХРУШКИ.

Излагами тука една картинка която представлява един голъма вихрушка, която става въ море-то.

Тъзи която съ вждами това явление описуватъ го тъй. Отъ най напредъ поява се единъ облакъ, отъ горѣ бѣлъ и отъ долу чернъ. Подъ облакъ-тъ долу къмъ водж-тъ висн единъ видъ трѣба (като пизуо) горѣ по дебела и долу по тъка. Тойзи облакъ като върви надъ море-то отъ горѣ, и тази голъма водна трѣба слѣзува все по долу и по долу, по поверхность-та на море-то се развѣлува сишо подъ трѣбж-тъ, и отъ тамъ се подига подобна една трѣба, отъ долу дебела и горѣ тъка, и възлѣзва все по горѣ и по на горѣ, та най сетѣ се спосрѣщатъ и два-та бранца и тогава се вижда като единъ дебелъ стълбъ додѣто се изпразни облакъ-тъ отъ водж-тъ.

Вода-та въ трѣбж-тъ се върти много бърже, също както се вижда на сухо когато вихрушка-та земя прахъ, сламки и други леги ибѣа, та ги завърта бърже и ги подига на горѣ. Това става когато два вѣтра, или двѣ теченія на въздухъ-

тъ се срѣщатъ, и вѣроятно тѣзи морски вихрушки ставатъ отъ също-тъ причиня.

Тѣзи водни стълбове съ толкози високи и когато слѣзуватъ толкози силентъ порой става щото тѣ биватъ много опасни за кораби-тъ. Корабери-тъ по нѣкогаш гърмятъ съ топ-ве срещу стълбъ-тъ съ мысль да го прѣснатъ като е още далечъ, но не можемъ да кажемъ дали има нѣкои ползж отъ това.

Много пати се случавя че долина-та трѣба, дѣто се подига отъ море-то не достигва до висащж-тъ трѣбж, и тѣ слѣдъ малко та се свива пакъ какъ облакъ-тъ и се загубва безъ да испуша водж-тъ. По нѣкогашъ остава и море-то та минува надъ сушж-тъ и уплашва жители-тъ въ села-та и въ градове-тъ. Въ лѣто 1718 една таквази водна вихрушка се е прокъснѣла надъ Анкашпръ въ Англія, та испуслила водж-тъ съ толкозъ единъ порой щото въ разстояніе на единъ миль та ископала въ земжж-тъ единъ транъ седель педи дълбокъ.

Видѣли сме и описаніе-то на едик много силжж вихрушкж, която станѣла въ

Калкута, въ Индіи, гдѣто отъ единъ голѣмъ облакъ слѣзли изведиже двадесеть таквыи грабы, които высали долу 1000 педи на длъжнѣ и вѣрѣли, надъ поле-то отъ горѣ, гдѣ высокъ-тъ планинѣ Понгло, та сѣ ударили на връхъ-тъ на планинѣ-тъ и испуснали единъ порой дъждь.

БЪРЗИНА-ТА НА ТЕЛЕГРАФЪ-ТЪ.

Политехническѣ-та община въ Лондонъ въ послѣдне-то си засѣданіе като бѣше събрана прати чрѣзъ телеграфъ-тъ до прѣдсѣдателя Джонсона въ Америкѣ едно поздравеніе съставено отъ петдесеть дуи, което си пріе въ Вашингтонъ въ деветъ минути и половина отъ испращеніе-то му отъ Лондонъ, и по чудно-то е че врѣме-то на приианіе-то въ Вашингтонъ по часовникъ-тъ было четири часа и половина *по ранѣ* отъ врѣме-то въ Лондонъ, толкозь телеграфъ-тъ бѣ испрѣварилъ слънце-то.

Происхожденіе-то на думѣ-тъ *тарифа*. На най южный-тъ край на Испаніи, има единъ мысъ който се простира въ Гибралтарскій заливъ и стои толкози високъ щото тонове отъ тамъ могатъ да владѣятъ пристанище-то. Една крѣпость на това мѣсто се наричала по Мавританскій азыкъ *тарифа*. Мавритани-тъ имаха обычай да зематъ единъ данѣкъ отъ всякой корабъ що минавалъ отъ тамъ, спорелъ стоки-тъ които носялъ, и така дума-та *тарифа* се е въвела въ Европескы-тъ азыцы за да покаже опредѣленый-тъ гюмуракъ що се зема отъ разны-тъ видове търговскы стоки.

НАСЪКОМЫ-ТЪ.

Профессоръ Агаси въ Америкѣ казва че всякий животъ на единъ чловѣкъ не бы былъ довольно за да нечисли само и да опише насѣкомы-тъ, въ разны-тъ нмъ видове които се намѣрватъ. Нѣмецъ-тъ Мелсеръ събралъ и описалъ 6000 различни видове жуки, които всички той бѣ намѣрилъ въ едно окръжіе само 10 миль (3 часа) широко. Отъ насѣкомы-тъ които идатъ жито-то намѣрвали сѣ до 27,000 различни видове.

Въ Берлинъ двама профессоры има които се занимаватъ да събиратъ и описватъ насѣкомы-тъ. Издали сѣ вече петъ голѣми тома само връхъ насѣкомы-тъ които поврѣждатъ горскы-тъ дървета.

МЛАДЫЙ-ТЪ ЧЛОВѣКЪ.

(Продълженіе отъ брой 3-ий).

Нека се помни и това, че главно-то добро което повече-то чловѣцы правятъ е да-въспиратъ зло-то. Кой може да каже колко млади Нероновцы сѣ были родены въ тойзи свѣтъ, но които не се сторили зло за това само защото сѣ били обиколѣни съ добры вліянія. Да се направи единъ таквъ злъ духъ да стане добъръ е по-голѣма работа отъ колкото е работа-та на най искусны-тъ дипломаты. Отъ тъмны-тъ не просвѣтении страны на земѣ-тъ дѣто има малко или нѣма никакво вліяніе за добро, идатъ онѣзи, които, разврщаватъ свѣтъ-тъ. Отъ тъмны-тъ улицы на голѣмы-тъ ни градове или прѣдградія-та на нѣкоѣ голѣмы столицѣ, гдѣто вліяніе-то на свѣтлнѣ, любовь и благость не се усѣща, идатъ онѣзи които ставатъ разбойници.

Голѣмо-то вліяніе, и голѣмо-то добро което единъ чловѣкъ прави обикновенно не се вижда, не се знае нито се забѣлѣва. Квасъ-тъ не се вижда въ тѣсто-то, но тамъ е и тамъ ще работи догдѣ цѣлый-тъ купъ—даже всяка частица ще усѣти присѣтствіе-то и вліяніе-то му.

Ный обычаи да казвамы на младежитѣ си да поддражаватъ дѣятелны-тъ и благополучны-тъ люде; но най голѣмо-то добро което единъ великъ и добъръ чловѣкъ прави на чловѣчество-то състои въ тихо-то и скръшно-то му вліяніе. Чловѣцы-тъ често гледатъ съ голѣмъ интересъ падаіе-то на метеорическы-тъ звѣзды; но ревоты-тъ таквыи звѣзды които до сега сѣ падали, толкозь свѣтливо не сѣ направили, толкозь истинно добро, колко-то чисто-то сіяніе изстѣпче-то само за единъ день. Друго нѣщо което трѣбва да се помни е, че въ този свѣтъ ный едвамъ можемъ да направимъ повече отъ колко-то да запалимъ малки огнече тукъ тамъ, които ще горятъ и отъ които други огнече могатъ да се запалятъ слѣдъ като ный смы умрѣли и смы забравены. Вы може да имате вліяніе върху характеръ-тъ на нѣкой младежъ, или можете да направите едно впечатлѣніе въ умъ-тъ на нѣкой си съдружникъ, което може бы да не е познато ни нему, или и на васъ даже, а което ще да има вліяніе за добро-то на хыляды които още не сѣ родены. Локхартъ, искусный-тъ списа-

ховетъ си, но всичко е на празно! Всяка година пожъватъ по голѣмъ и поголѣмъ жътвъ.

ЗА ДЪЦА-ТА.

ЯРОСТЬ; или, кой строши корабче-то?

“Вижь, мамо, азъ го свършихъ вече;” каза Хенри, и показа ѝ плвж-тъ на който той бѣше исписалъ единъ дълъгъ задатъкъ въ Аритметикж-тъ.

“Сега бива ли да отидж? Азъ оставихъ корабче-то си при рѣкж-тъ, и искамъ да видж какъ ще плува прѣди да го покажж на момчета-та”. “Негрѣбваше да го оставишъ тамъ, сыно”, каза майка му. “Може да го открадне вѣткой.” “О! не си боиж” каза Хенри като слезаше изъ стълбж-тъ, и свиреше, Но тамъ той ся сирѣ и извика, “мамо, азъ нарекохъ корабче-то на тебе.” Какъ! мамо ли е име-то му? “циташе ти и ся смѣше.” Не така, но го нарѣкохъ “Марія Графтонъ” и подписахъ име-то съ бѣли букви изъ отзадъ.” “Азъ ще ся радвамъ за име-то му” каза Г-жа Г. и Хенри весело ся смѣше и припнж прѣвъ градинж-тъ, прѣскочи ниски-тъ врата и изчезиъ вече прѣвъ дървета-та. Г-жа Г. си шѣше, а слѣдъ десетъ минути, ето чува че вѣткой плеше бързо, по плтежж-тъ, и ѣя качи на стълбж-тъ, и ето Хенри стоеше прѣдъ майкж си. Колко различно бѣше лицето му отъ онова съ което той бѣше ѣж оставилъ прѣди малко врѣме! Чело-то му бѣше ся зачервило отъ ярость, очи-тъ му свирѣло гледахъ, и той бѣ хапалъ устни-тъ си та бѣ ги разкъривавилъ.

“Шо дѣла Хенри, сыно? Какво ти е?”

Хенри неможеше да подума за единъ минутъ. Тогавъ съ единъ писъкъ той, той каза, “Да но да бѣше плосилъ! ахъ да жокахъ да го убѣж!” “Мълчи, Хенри,” каза майка му. “Какъ смѣеши да говоришъ такыва лошавы думы?” Тя го накура да сѣдне, и напнжи единъ чашж водж, и даде му да пие. Когато той бѣ свършилъ та вѣкно му каза “Хенри, азъ щж отидж въ стайж-тъ си да ся можж за тебе, Не дѣй оставя Сатана да ти надѣе. Богъ ще ти даде силж да побѣдишъ, ако търсишъ отъ Него.” Тя отиде и оставж дълго врѣме въ сърдечж молитж за любезно-то си чело. Когато тя ся върнж, той сѣдеше на столъ-тъ, и държеше главж-тъ си въ рацѣ-тъ си, а вдигнж ѣж кога-то майка му вѣзвжж. Сълзи още стоахж на кзепачи-тъ му; во стремленіе-то му на гнѣвъ бѣше прѣмивало вече. Г-жа Г. сѣднж на обыкновенно-то си мѣсто, и Хенри коленичи прѣдъ неѣж, и подпираше главж-тъ си на грамо-то и, така щото тя неможеше да види лице-то му.

“Не мж гледай мамо,” каза той, съ единъ

растреперанъ гласъ, “азъ ще ти кажж всичко. Азъ съмъ былъ, подобръ, но сега съмъ твърдѣ лошавъ. Прѣди малко, азъ бѣхъ готовъ и убѣецъ да станж. Защото, когато стигнжхъ до рѣкж-тъ наѣрихъ че вѣткой бѣ строшилъ корабче-то ми, за което толко бѣхъ ся трудилъ да го направѣж. То лежеше по долина-та въ водж-тъ и мачты-тъ му бѣхж паднжли на странж. Азъ бѣхъ толко сърдитъ щото ако да бѣхъ видѣлъ вѣкое момче близо, мислѣхъ че щѣхъ да го убѣж изведнаждъ! Страшно е да имаѣш такыва чувства, мамо!” каза Хенри, благодаренъ съмъ сега че нѣмаше никое момче тамъ.”

“Знаеш ли кой направи това?” каза Г-жа Г.

“Не мамо; има само едно момче което има враждж противъ мене; и другъ никой отъ другари-тъ ми не бы го похваилъ. Тѣ отъ име-то быхъ познали че то е мое-то.” По добръ да го донесешъ у дома, любезно чедо”, каза Г-жа Г. “и благодери Бога че той ти не остави да поврѣдишъ вѣкого когато ты бѣ въ тѣнѣвъ страшенъ гнѣвъ, и моли му ся да ти даде своѣж-тъ благодать за да можешъ да надвивашъ на такыва лоши чувства. “Наистина така ще сторѣж, любезна мамо,” смирено каза Хенри, и полека и смислено слѣзе по плтежж-тъ, прѣвъ врата-та и вѣрвеше изъ пжтъ-тъ дѣто идеше кѣмъ рѣкж-тъ. Като наблнжи брѣтъ-тъ той видѣ едно момче на свой-тъ си възрастъ че сѣдеше на единъ камѣкъ, и гледаше на части-тъ на строшено-то корабче. “Не е възможно Иванъ да е сторилъ това” каза Хенри въ себе си. Но тѣй тихо ся промжкнж прѣвъ хвастіе-тъ и полека дойде до момче-то, което не го осѣти до дѣто Хенрихова-та рѣка ся наѣри на рамо-то му, и Хенри го попыта. “Възможно ли е да си направилъ ты това, Иване?”

Иванъ ся стреснж и ся причерви. “Азъ го направихъ,” отговори той, и твърдѣ мѣчно му бѣше да искаже тоѣжъ. “Ты ли!” Извика Хенри, като ся отгѣгли малко за да го види по добръ. Ты строши корабче-то ми. Защо го строши? “Хенри,” каза Иванъ малко покорно, “можешъ ли да ся помислишъ че съмъ искалъ да го сторѣж? Азъ го строихъ, и много ми е срамъ; защото това станж отъ мое-то невниманіе. Азъ слѣзохъ тука отзадъ рана рано, съ наше-то голѣмо куче Лара, да го накуражъ да плува, и видѣхъ корабче-то че лежи тука на скелѣж-тъ, и го вдигнжхъ за да го не строши куче-то, защото то много скачаше наоколо и азъ незнаяхъ какъж пакость можеше да стори то. Кога-то похваилъ корабче-то мисляхъ само да видѣж какъ ще плува, и турихъ го въ водж-тъ тамъ на края. На сжжж-тъ минутъ Лара ся спустиж въ водж-тъ за да улови единъ воденъ плѣхъ, и азъ оставихъ корабче-то, и ся при-

